

לתענית הערות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 18:48

יציאת השבת: 19:45

ר"ת: 20:20

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

בס"ד עלון מס' 158 לשבת 30.8.2014 – תשע"ד אלול ד'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

שִׁפְטִים

(הרב משה שינפלא, אתר הידברות)

'נו, מה כבר עשיתי, זה שום דבר'... משפט מוכר, נכון? מן הסתם שכל אחד מאיתנו השמיע אותו לא אחת... האם אכן כך הם הדברים? הבה ונראה...

אחת הפרשות היותר מפורסמות בתנ"ך, היא פרשת דוד ויהונתן. דוד ויהונתן היו חברים בלב ובנפש, עד כדי כך שהמשנה במסכת אבות מביאה אותם בתור סמל לאהבה שאינה תלויה בדבר. שאול, שהיה חותנו של דוד, תכנן לתפוס את דוד ולהורגו, ויהונתן שלח מסר מזהיר לדוד והורה לו לברוח מיד. דוד אכן ברח ובמשך שלשת ימי המנוסה לא נכנס לפיו שום דבר מאכל. ביום הרביעי דוד הגיע לנוב עיר הכוהנים, והוא פגש את אחימלך הכהן הגדול וביקש ממנו משהו לאכול בדחיפות... אחימלך נתן לדוד את לחם הפנים, ודוד אכל ושבע. לפני שהמשיך בדרכו ביקש מאחימלך חרב שיהיה לו למגן, אחימלך אכן נתן לו ודוד המשיך בדרכו. הסיפור היה יכול להסתיים כאן, אלמלא היה שם אדם בשם "דואג האדומי" שראה את אחימלך נותן לחם לדוד ומעניק לו חרב... דואג העביר את המידע לשאול, שאחימלך מורד במלכות בכך שהוא נותן חסות "לאויב", וכששאול שמע זאת הוא ציווה להרוג את כל אנשי נוב, אנשים, נשים, ילדים ועוללים... עד כאן הסיפור מוכר ממבחיני הבגרות בתנ"ך.

כעת אשאל שאלה: אם ננתח את מה שקרה, מיהו האדם שמחמתו נגרם שכל אנשי נוב נהרגו? מי אשם בכל הסיפור? כשהשמעתי את השאלה בפני קבוצות שונות, קבלתי תשובות מגוונות. יש שהאשימו את דואג על כך שהלשין לשאול, יש שהאשימו את שאול ויש שהפנו אצבע מאשימה דווקא לאחימלך ששיתף פעולה עם דוד, ואפילו יש כאלה שהאשימו את דוד... בא התלמוד ונותן מבט מעמיק, ותרשו לי לומר – גם קצת מפתיע, והוא מוצא לנכון לגלות את זהותו של מי שגרם לכל העניין, לשורש הראשוני. מיהו? יהונתן! כן, יהונתן היה יכול למנוע את הריגתם של אנשי נוב. מה יהונתן קשור לסיפור? כותב התלמוד כך: "אלמלא הלווהו יהונתן לדוד שתי ככרות לחם, לא נהרגה נוב עיר הכוהנים" (סנהדרין קד'). יהונתן היה זה שהורה לדוד לנוס על נפשו, למה הוא לא נתן לדוד צידה ומזון לדרך? הרי הוא יודע שדוד הולך להיות בדרכים ללא שום מזון... אם יהונתן היה נותן לדוד מזון לדרך, דוד לא היה נכנס לנוב ומבקש מאחימלך אוכל, ושום דבר לא היה קורה... מדהים כיצד יורדת התורה לנבכי נפש האדם ולשורשו של כל מעשה, ואיזה חשיבות היא מעניקה לכל מעשה קטן... חשוב להדגיש, וודאי שגם דואג יענש על כך שהלשין וגרם בפועל ששאול יהרוג את אנשי נוב, אולם התורה מגלה לנו, שאם יהונתן היה קצת יותר מחושב יתכן וכל ההריגה הייתה נמנעת, וגם בו תלויה אשמה מסוימת...

הבה נקפוץ יותר מאלף שנה קדימה... מן הסתם שמעתם על אדם בשם "נחום איש גמזו", צדיק גדול שחי בתקופת הגמרא. התלמוד (מסכת תענית כא') מספר שנחום היה בעל ייסורים נוראיים – הוא היה גידם בשני ידיו, חיגר בשני רגליו וכל גופו היה מלא בשחין. באחד הימים התרחשה צרה נוספת, לא רק שסבל נורא, אלא גם ביתו התמוטט לפתע, והוא נותר ללא קורת גג... תלמידיו לא יכלו לעמוד מול המחזה והם פנו לרבים בשאלה, 'רבי, אתה צדיק כל כך גדול, למה מגיע לך לסבול כל כך?' נחום חשב והגיע למסקנה מרתקת. 'אתם יודעים למה כל זה מגיע ליי? משום שפעם אחת הלכתי בדרך עם שלשה חמורים טעונים במזון. בדרך פגש אותי אדם עני וביקש ממני דבר מאכל. כמוכן ששמחתי על המצווה שהודמנה לידי, ואמרתי לו 'המתן עד שאפרוק מן החמור ואתן לך'. מיד ירדתי מהחמור והתחלתי להתיר את קשרי השקים, ועוד לפני שהספקתי לתת לו הוא כבר מת מרעב... כיוון שאני גרמתי למותו – הגיע לי כל הסבל הזה...' הבנתם? אני לא... במה נחום נהג שלא כהוגן? איך היה יכול למנוע את מותו של העני? נמחיש את התשובה. אחת מהדרכים שדרכם ניתן לדעת מה מעמדו הציבורי של אדם העומד מולי, היא על ידי שנתבונן כמה אנשים יש סביבו. אדם מן השורה הולך ברחוב לבדו, אדם יותר חשוב מסתובב עם עוזר, שר בממשלה מסתובב עם מאבטח, וראש ממשלה בקושי יכול להסתובב מרוב אבטחה שסובבת אותו... כך זה, ככול שהאדם במעמד גבוה יותר, השמירה סביבו חזקה יותר. כשם שזה כך בגשמיות, ברוחניות על אחת כמה וכמה – ככול שהאדם בדרגה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

רוחנית יותר גבוהה כך השמירה שהוא מציב לעצמו יותר גבוהה... רעיון זה מוביל אותנו היישר אל הפסוק הראשון בפרשתנו, פרשת שופטים (טז, יח): "שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ". התורה מדברת בלשון יחיד, היא לא כותבת "תתנו לכם בכול שעריכם". מדוע? משום שהיא פונה בקריאה לכל יחיד ויחיד ובפרט בתקופה זו – "שופטים ושוטרים תיתן לך בכול שעריך", רוצה התורה שכל אדם יעמיד שופטים ושוטרים בשערי הפנימיים, שהרי יש לאדם כמה שערים אשר דרכם עובר מידע שבונה את אישיותו – שערי הראיה, שערי שמיעה, שערי דיבור וכו', אישיות האדם מורכבת ממה שהוא שומע, ממה שהוא רואה וממה שהוא מדבר. אומרת התורה: תיתן שופט ושוטר בפתחם של כל שערי אישיותך, תבדוק האם מה שאתה מדבר זה מה שצריך לדבר, תבדוק אם אתה שומע מה שצריך לשמוע ותבדוק אם אתה רואה מה שצריך לראות... ככול שהאדם בדרגה רוחנית יותר גבוהה, הוא מציב לעצמו רף שמירה גבוה יותר שהרי יש לו יותר את מה לשמור, אם נחום איש גמזו תולה את ייסוריו המרים במעשה "פעוט" זה, כנראה שהוא תובע מעצמו יותר. "אולי הייתי צריך לקפוץ יותר מהר מהחמור ולא להתחיל לפרוק את השקים אלא פשוט לקרוע את השק ולהביא לעני אוכל כמה שיותר מהר...". אנו אנשים פשוטים, אין אנו כדרגתם של יהונתן ונחום איש גמזו שדורשים מהם עד כדי כך, אבל כל אדם מכיר את עצמו וידע למה הוא כן מסוגל ומה הוא יכול לדרוש מעצמו. כל השנה אדם צריך לפקח על דרכיו, אולם בפרט עכשיו – בחודש אלול, עלינו לפקח על דרכינו שבעתים, ולראות האם אנו צועדים בדרך סלולה או שאנו צועדים בדרך מלאה מהמורות. אם נתבונן – ולו במעט – על מעשינו, אין ספק שנתעלה מעל עצמינו ונצליח להעלות את כל העולם יחד איתנו...

שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ (טז, יח)

סיפר הבן איש חי זצ"ל: מעשה בגנב שנגזר עליו גזר די מוות. כשבאו לבצע את גזר הדין, פנה הגנב אל המלך ואמר: "לפני שהורגים אותי ברצוני ללמד את המלך "פטנט" נפלא כיצד לייצר עץ תפוחים תוך עשר דקות". "מצויין", הסכים המלך. ביקש הגנב שיביאו לו סיר עם גרעיני תפוחים, קנמון, זנגביל ועוד כמה מרכיבים. הכל הובא לפניו והוא החל במלאכתו: יצק את כל החומר לסיר, הרתיח, בחש, ערבב וגבל. בסוף אמר: "עתה צריך להכניס את התערובת הזו לאדמה, אך ישנו תנאי אחד להצלחת העניין : אסור שהכנסת התערובת לאדמה תעשה על ידי אדם שפעם גנב, כי אז העץ לא יצמח. אני אינני יכול לעשות זאת כי הרי גנבתי, אני מציע ששר האוצר יתכבד במלאכת ההכנסה לאדמה..." שר האוצר האדים ולאחר מכן החוויר, ואז התחיל לגמגם שיתכן ובמקרה הוא פעם גנב, כי הוא סוף כל סוף מתעסק עם כסף... "לכן", אמר, "עדיף לכבד את שר הפנים". כמובן שגם שר הפנים התחמק בתואנות שונות ומשונות, וכן שאר השרים, עד שהגיעו למלך בכבודו ובעצמו. חיך המלך במבוכה ואמר: "זכורני שבהיותי ילד קטן לקחתי פעם מאבי חפץ כלשהו בלי רשות". אמר הגנב: "תראה אדוני המלך כולכם גנבתם פעם ורק אותי תולים על הגנבה? הייתכן כדבר הזה? אותם תירוצים שיש לכם – מתאימים גם לי, ועליכם לחון אותי מהעונש הכבד שהוטל עלי!" דבר זה נרמז כאן בפסוק: "שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ, אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ – כאשר אתה בא להכות מישהו בשבט, קודם תביט על עצמך "לך", תראה אולי גם לך מגיע אותו עונש, ורק אחר כך "לשִׁבְטֶיךָ".

שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ (טז, יח)

התורה הקדימה "שֹׁפְטִים" ל"שֹׁטְרִים" ויש להקשות: הרי בנוהג העולם רק לאחר שאדם עושה עבירה מביאו השֹׁטֵר אל השֹׁפֵט, וכאן כתוב הפוך.. אלא בא הכתוב ללמדנו "שֹׁפְטִים" – תמיד תשפוט את כל מעשיך, על כל צעד וצעד שלנו, עלינו לשפוט לפני, האם ראוי לעשותו. ו"שֹׁטְרִים" מלשון "שֹׁטֵר – כי עתיד לבוא אתה תצטרך 'לפרוע את השטרות' על מעשיך לטוב או לרע. ומה הוא? "תִּתֵּן לָךְ" – נאמר בלשון יחיד, רמז שתתקן את עצמך, "בְּכָל שְׁעָרֶיךָ" – בשערים שבגוף: עיניים, אוזניים, אף והפה אשר "וְאֵת עֲלִית עַל כְּלִנָּה" (משלי לא, כט) – כל עולם הזה ועולם הבא של האדם תלוי בפה שלו, איך אתה מדבר (שצריך אדם לדבר בשפה נקייה) עם מי אתה מדבר, על מה אתה מדבר (שעליך להיזהר מלשון הרע, ליצנות, שקרים) מה אתה אוכל, כמה אתה אוכל. בע"ה שניקח חיזוק כולנו לשמור על כל שערינו לקראת ראש השנה הקרב ובא.

הרבה פעמים אדם אומר: "ממש קשה לשפוט את פלוני לכף זכות, תראה איך הוא מתנהג", ואם האדם יתבונן.. יראה שעל עצמו, תמיד הוא מוצא תר"ג תירוצים לדון לכף זכות, וכשהוא רוצה הוא ממש "פרופסור גדול" ו"בית חרושת" לתירוצים לכף זכות, אז מה שנשאר לעשות, זה להשתמש ב"ארסנל" התירוצים שלנו, כאשר רואים אנו פלוני עושה דבר שהוא לא כשורה ונדון גם אותו לכף זכות. ונוסיף חיזוק מדברי רבותינו (שבת קכז, ב): "הדן חבירו לכף זכות דנין אותו בשמים לזכות".

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לא תטה משפט לא תביר פנים ולא תקח שחד פי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים (טז, יט)
מדוע מדגישה התורה פי השחד יעור עיני חכמים, וכי את עיני הטיפשים אין הוא מעורר? היה ראוי, לכאורה, לכתוב: "כי השוחד יעור עיניי", ותו לא. אלא, אם טיפש ישב בדין, בין אם יקבל שוחד או לא, הוא לא ירד לעמקו של הדין, מן הטעם הפשוט: שהוא טיפש... אבל אם חכם ישב בדין, הרי אמור הוא לרדת לחקר האמת, אם אך לא יקח שוחד. וזהו שהתורה אמרה: הטיפש, עיוור הוא בכל תנאי, כמו שכתוב: "והפסיל בחשף הולף" (קהלת ב, ד). אבל החכם עיניו בראשו, אלא אם יקח שוחד שיעור את עיניו. (רבי ישועה שמעון חיים עובדיה זצוק"ל)

ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריה וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלהיה בו (יז, ח)

ביאור נפלא שמעתי מפי הרב מאיר אליהו שליט"א: "פי יפלא ממך דבר למשפט" – לפעמים אדם מתפלא ולא מבין את המשפט של הקב"ה "בין דם לדם" – למה דם של צדיקים נשפך ודם של רשעים נשמר "בין דין לדין" – למה לרשעים טוב בעולם הזה, ולא נראה שעושים איתם דין, ולעומתם הצדיקים מדקדקים איתם כחוט השערה בדין. "ובין נגע לנגע" – כמה הצדיק סובל בייסורים אבל לעומתו הרשע שמח וטוב לו בלי ייסורים. "דברי ריבת" – אדם מתחיל לריב עם עצמו, איפה האמת... למה אין צדיק וטוב לו ורשע ורע לו. ומה תקנתו? "בשעריה" – לך לבית הכנסת ולבית המדרש, וקמת – תקום על היצר הרע כנאמר: "הקם להורג השכם להורגו", בכך שתלמד תורה ותבין את דרכי ה'. "ועלית" – לגן עדן אחרי שנלחמת ביצר הרע כל ימי חיך "אל המקום אשר יבחר ה' אלהיה בו".

מקרב אחיה תשים עליך מלך (יז, טו)

אדם ש"מקרב אחיה" – דהיינו שמקרב את אחיו לעבודת הבורא יתברך ע"י שמחזק אותם לתורה ומצוות, זוכה ל"תשים עליך מלך" – זוכה בעצמו להתחזק בעבודת ה' ולהתרחק מעבירות, כנאמר בפרקי אבות (ה, יח): "כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו".

שלוש ערים תבדיל לך בתוך ארצה אשר ה' אלהיה נתן לך לרשתה (יט, ב)

בס"ד חשבתי לרמוז את הפסוק על פי דברי הוזהר הקדוש (פרשת תרומה דף קכת, עמוד ב'): "בא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע ומשתדל בו לעזוב דרך רעה, הוא עולה בשלש עליות מה שלא עולה כף שום איש אחר" ועל זה אומר הכתוב: "שלוש ערים – שהן 'שלש עליות', 'תבדיל לך' – שזה יהיה מובדל רק לך בגלל שזיכית את הרבים 'בתוך ארצה' – בעולם הזה, ובזכות זה 'ה' אלהיה נתן לך לרשתה".

ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע מקרבך (יט, ט)

בס"ד נראה לבאר את הפסוק: על פי דברי חז"ל (סוכה נב, ב). קידושין ל, ב): "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו ועל זה דרש דוד המלך ע"ה בתהילים (לו, לב): "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו". לכן מה יעשה אדם? "ועשיתם לו" – ליצר הרע, "כאשר זמם לעשות לאחיו" – כלומר מאחר ויצר הרע זומם להכשיל את האדם, על האדם להשתמש בעצת חז"ל (ברכות ה, א): "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע (ע"י שיעסוק בתורה, יקרא קריאת שמע או יזכיר לעצמו יום המיתה) ובכך יתקיים בו 'ובערת הרע מקרבך'".

חובה של כל אחד ואחד לציינת ולשמוע בקול גדולי ישראל (הרב משה דיין).

אחת המצוות בפרשה שיש בה יסוד כללי לחיי היהודי הוא הציווי "על פי התורה אשר ירוף ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאלו" (יז, יא) ופירשו חז"ל אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, וכל שכן שאומר לך על ימין ימין, ועל שמאל שמאל" (הובא ברש"י). כדי להבין את עומקם של דברים אלו מביא הגאון ר' אליהו שלזינגר שליט"א את דברי הגמרא במסכת סוכה (מד, ב) שם הגמרא מספרת "אמר אייבו הייתי שוהה אצל רבי אלעזר בר צדוק, ובא לפניו אותו אדם, ואמר לו יש לי כפרים ויושביהם, יש לי כרם ויש לי עצי זית, ובאים בני 'קרייתא' (שם מקום) ועובדים בכרמי ואוכלים את זיתי בשכר עבודתם, האם נכון הדבר מה שהם עושים עבורי או לא. ויש לזכור שמדובר בשנה השביעית היא שנת השמיטה ענה לו רבי אלעזר בר צדוק זה לא טוב כך לעשות כלומר הדבר אסור. אותו אדם עזב אותו מיד והלך לו. ר' אלעזר בר צדוק התפעל מאוד מאוד מהנהגת אדם זה ואמר: אני גר בארץ הזאת ארבעים שנה ולא ראיתי עוד אדם שהולך בדרך הישר כמו איש זה. אחר כך חזר אותו איש ושאל את ר' אלעזר בר צדוק מה עליו לעשות עם כרמו וזיתי. ענה לו תפקיר את זיתיך לעניים ותשלם כסף

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לאלה שעבדו בכרם". עד כאן דברי הגמרא. וכבר שאלו המפרשים ממה התפעל ר' אלעזר כל כך, וכי הוא היה האדם היחידי ששמע להוראתו. והסביר הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל דהנה כשאמר לו ר' אלעזר בר צדוק לאותו אדם שהמעשה שאתה עושה אינו נכון הרי היה זה מובן מאליו שמיד ישאל אותו א"כ אפוא מה עליו לעשות וישאל בעצתו. אבל מה עשה אותו איש מבלי לשאול ראשית דבר חזר מיד לביתו כדי לעכב את "בני קרייתא" שלא ימשיכו לעבוד בכרמים אפילו רגע נוסף אחד באיסור. ורק אחר כך חזר אותו אדם ושאל את ר' אלעזר בר צדוק מה עליו לעשות. והוא השיבו שעליו להפקיר את שדהו. וזה מה שאמר ר' אלעזר בר צדוק עוד לא ראיתי אדם ישר כמוהו שנכנע לדעת תורה מבלי לשאול שאלות ומבלי להסתפק, ודבר ראשון מקיים את מצוות הדין כפי שפסקו לו ורק אח"כ בא לשאול עצה. וזהו הציווי של התורה "ועשית ככל אשר יורק" שהאדם צריך לקבל את דברי חכמי הדור ולעשות כדבריהם מבלי להתחיל לחשוב כל מיני חשבונות. ובאמת שציווי זה נאמר בפסוק זאת בשלש לשונות "ככל אשר יגידו" הרי לשון הגדה. "ככל אשר יורק" הרי לשון הוראה. "אשר יאמרו" הרי לשון אמירה. כלומר שבאה התורה להשמיענו דלא רק בעניני הוראה בלבד מצווים אנו לשמוע ולציית לגדולי ישראל, אלא גם בהליכות החיים, ובעניני השעה עלינו לציית לגדולי הדור המנהיגים אותנו ולעשות ככל אשר יורונו.

סיפור לשבת – החזון איש לא מת!...

סיפר לי ידיד, כי פעם אחת, מספר חודשים לאחר פטירת החזון איש, נסע במונית מתל-אביב לבני ברק בשעה מאוחרת בלילה. המונית היתה מלאה, והוא שוחח עם חבירו על כל הגדולים שנפטרו בתקופה הזיא, ואז אמרו באנחה: הנה, גם החזון איש איננו אתנו!... שני האנשים המשוחחים ישבו מאחורי הנהג, וליד הנהג ישב שלבש מכנסים קצרים וגם כיפה לא היתה לראשו. כששמע האיש שהם אומרים שגם החזון-איש כבר איננו אתנו, פנה לנהג ואמר לו: שמעת מה אומרים "האפיקורסים" הללו? הם אומרים שהחזון-איש מת!... ענה לו הנהג, שמע, אלה אנשים חשובים, אני מכיר אותם זמן רב, אני מסיע אותם הרבה בפעמים בדרך הזו. והאיש עומד על שלו: אני לא יודע אם הם אנשים חשובים או לא, אבל אם הם אומרים שהחזון-איש מת, אז הם אפיקורסים... האיש עורר את סקרנות כולם, ולאחר שסירב להשתכנע אמר לכל הנוסעים: יש לי סיפור ארוך, ואם כולם מסכימים ורוצים לשמוע, אני מבקש לעצור את המכונית ואספר, כולם הסכימו ואז החל בסיפורו: בתי הגדולה, הגיעה שעתה ללדת, ומאחר שבעלה היה בעבודה ולי יש מכונית לקחתי אותה אני לבית-החולים. היא הוכנסה לחדר-הלידה ואני המתנתי בחוץ. וחיכיתי וחיכיתי, הלידה לא התקדמה, והנה יוצא אלי הרופא ואומר לי: המצב מאוד מסובך, העובר לא יכול לחיות, ואם לא נמהר לנתח ולהוציא אותו- קיימת סכנה גם לחיים האם. הרופא ביקש ממני לחתום על הסכמה לבצע את הניתוח להוצאת העובר. עיני חשכו ולא ידעתי מה לעשות. תוך כדי כך אומרת לי אחות שעמדה במקום: מה אתה עומד כך? לך לשאול את החזון-איש, הוא יתן לך ברכה ויהיה טוב... לא ידעתי ולא שמעתי אף פעם על השם הזה "חזון-איש", אבל אותה אחות לא הרפתה והאיצה בי למהר לבני ברק שם כבר תמצא מישהו שיראה לך איפה הוא מתגורר. שמעתי לקולה, נסעתי לבני-ברק, אבל היתה שעה מאוחרת בלילה והרחובות היו ריקים. מצאתי בן אדם אחד ושאלתי אותו על החזון-איש והוא הראה לי את הבית. הגעתי לבית וראיתי שיש עוד אור. ודפקתי בחוקה על הדלת, החזון-איש בעצמו פתח ושאל מה אני רוצה. התחלתי לבכות לפניו וסיפרתי לו על כל המצב. הוא הכניס אותי לבית, והתחיל להתהלך בחדר אנה ואנה, וכעבור כמה דקות נפנה אלי ואמר: מזל טוב, היא ילדה תינוק בריא ושלם!... כך היה, וכעבור כמה שנים, לפני זמן לא רב, קרה סיפור דומה אצל בתי השניה, היא התקשתה ללדת והרופא שוב אמר שצריך לחתום על הסכמה להוציא את הילד, כדי להציל את האם. הפעם כבר ידעתי מה לעשות. ונסעתי מהר לבני-ברק לבית של החזון-איש, אבל ראיתי שהוא ריק. שאלתי אנשים מה קרה, וענו לי שהחזון-איש נפטר. לא הייתי מוכן להשלים עם התשובה. מה זה נפטר? אני צריך להציל את ביתי!... שאלתי אנשים איפה הקבר שלו ואמרו לי איפה. הלכתי לבית הקברות, אבל השער היה נעול. לא היססתי, קפצתי מעל הגדר, הגעתי לקבר והשתטחתי עליו באומרי, רבי, אתה הצלת את בתי הגדולה, עכשיו תציל את בתי השניה!... מיהרתי ונסכתי בחזרה לבית-החולים, ומיד בהגיעי לשם כבר פגשו אותי עם הבשורה שהיא ילדה תינוק בריא. והנה אני שואל אותכם: האם החזון איש מת?!... (שאל אביך ויגדך)

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארוז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.